PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

В ДЕСЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ Г. В. ПЛЄХАНОВА.

Трудящі Радянського Союзу обходили 30. травня десяті роковини смерти Г. В. Плеханова, одного з найвидатніших теоретиків марксізму в бувшій Росії, організатора Російської Соціял-Демократичної Робітничої Партії, з якої пізніше народилася більшовицька партія, але до якої Плеханов не пристав.

Плеханов, розвиваючи науку Маркса, зробив кольосальну прислугу не лише пролетаріятові російської імперії, але й всесвітньому.

Плеханов помер самітним у Фінляндії, не зрозумівши переможної пролетарської революції і не взявши в ній безпосередньої участи. Одначе він своєю революційною роботою за часів царату її підготовляв, і цієї заслуги його, як казав В. І. Ленін, забути не слід.

Ось коротенький переказ його революційного життя.

В 70-их роках минулого століття Плеханов був іще народником, вважаючи селянство за єдину революційну силу в Росії. Втікши в 80-их роках за кордон, він береться вивчати Маркса і вже в 1883 році, остаточно зробившись марксістом, стає основоположником російської соціял-демократії. Він засновує групу "Освобождение Труда", разом з Аксельродом, Засуліч і Дейчем.

Року 1910 зблизившись з найвидатнішим знавцем і практиком революційного марксізму, Володимиром Ілічем Ленїном, Плеханов пристає на якийсь час до більшовицького бойового табору, співробітничає в більшовицькій "Звезде" і "Правде", воюючи проти ліквідаторства і меншовизму.

Перед війною Плеханов знову здає позиції й революція Жовтня 1917 р. застає його в лавах противників своїх, хоч і не активних.

Навіть, навпаки, коли йому Савінков запропонував вступити до контр-революційного уряду, Плеханов відповів:

"Я сорок років життя віддав пролетаріятові, і я не розстрілюватиму його, навіть коли він іде неправильним шляхом".

Велика вага Плеханова, як великого теоретика революційного руху пролетаріяту. На його творах училася стара більшовицька ґвардія і молоде наше покоління мусить вивчати плеханівську наукову спадщину.

ГОЛОД НА ПРИКАРПАТСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ ВЕРХОВИНІ.

Нема кращого краю, як Прикарпатська Верховина. Там сині гори, зелені пахучі ліси, воздух наче мід, чисті мов слеза гірські річки й потоки. Там така красота, такий рай, що не хотілось би й жити в иншому краї.

А багацтва скільки. Скрізь урожайні поля, широкі пасовища, ліси. Але це маєтки державні, панські й церковні. А у селян не тільки зовсім мало землі, але найгірша. Там селянин джаґаном землю копає й між камінцями картоплю садить. Земля на склонах гір — прийде дощ, все змиє. Там селянин в день працює, а в ночі сторожить поле від диків, бо все порили-б.

І серед цеї величавої краси природи, серед цих багацтв конає в голоді довгою, повільною смертю народ.

Закарпатська Верховина завжди була краєм голоду й нужди. Причиною цего є страшне безземелля селянства з одного боку, а промисловий занепад краю з другого боку. Голод на Верховині є постійним явищем, тягнеться вже десятки років. Але тепер положення ще страшніше.

Війна збільшила біду, а ніхто шкід не повернув. Безробіття збільшилося, границі для еміґрації замкнені, тягар податковий тисне ще більше. Дикий звір, від якого не вільно боронитися, нищить останки врожаю. Верховинці конають повільною голодовою смертю.

Комісія компартії Підкарпатської України, що їздила на Верховину, була в цілому ряді сіл в ріжних округах. Розпука нужди й голоду є не в поодиноких селах, але скрізь, всюди по цілій Верховині.

Комісія ствердила, що народ на Верховині вже так прибитий бідою, вже до такої степени виснажений, що став байдужим. Не має вже навіть сили боротися за своє життя. Це так, як той, що в люту зиму так вже закоченів в чистому полі, що нема сили боротися, тільки сяде й чекає, коли замерзне до кінця. Так і на Верховині — там люди завмирають тихо, безсило й покірно.

В хатах нема нічого, хіба декілька кілг. картоплі (крумплів) і згнилі вонючі останки капусти. Вівсяний хліб (ощипок), це рідке багацтво. Їдять буряни. В вечір нема чим світити. Нема білля й одягу. Нема защо лікувати хворих.

Комісія ствердила, що скрізь на цілій Верховині за цілий тиждень перебування там не можна було бачити дітей, що граються. Діти або мовчки стоять, або сплять. Лиця в них наче в старих. Голодні діти. Більша частина їх вмирає. Виживають тільки найсильніші".

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти"!

МУЗИЧНЕ ЖИТТЯ В ХАРКОВІ.

Від редакції: Цю статтю написав активний учасник музичного життя в Харкові і тому має вона особливе значіння. Автор є перший диріґент харківської державної Академічної Української Опери і професор Вищої Музичної Школи в Харкові, що недавно приїхав на Україну з Галичини.

Картина музичного життя в Харкові, яку хочу тут змалювати, не буде повною і вичерпуючою — до цього не маю ніяких статистичних даних, цифр, які коротко, але ясно освітлювали-б ріжні його сторінки.

Найважнішу працю на полі музичної роботи на Україні веде ВУТОРМ: Всеукраїнське Товариство Революційних Музик. (До недавна ще Муз. Тво-о ім. Леонтовича. Приняло воно вищезгадану назву згідно з бажанням загальних зборів товариства, які — зовсім слушно — визнали, що імя Леонтовича мало репрезентантивне для найбільшого українського музичного товариства.)

ВУТОРМ має свої музичні філії у всіх містах і містечках України і його членами є майже усі музичні працівники без ріжниці національности. Говорити докладно про це товариство, його завдання і працю значило би переступати межі ґазетної статті — тому обмежуся тільки до його діяльности в Харкові. (Головою ВУТОРМУ є Пилип Козицький, один з наших найбільше талановитих композиторів.) Праця Т-ва полягає тут передовсім: в видаванні місячників "Музика" і "Музика Масам" та в улаштованні концертів. Товариство має власний струнний квартет (ім. Леонтовича), який від часу заснування — себ-то від двох чи трох років — дає рік-річно кілька концертів, присвячених виключно новій музиці. В виконанні цього квартету музичні кола мали нагоду пізнати майже всі квартети українських композиторів (Козицького, Лятошинського, Костенка, Лісовського та ін.) і передові твори европейської модерної музики: квартети Гіндеміта, Бартока, Шиманського, Каселя, Стравінського й ін.

На мою думку не можна найти досить похвальних слів для ідеї: пропаґувати нову музику сталими концертами — тим більше коли ідея ця виходить з правління товариства, яке є далеким від того, щоб бути виключно товариством для плекання нової музики. Головна заслуга тут безперечно по боці голови товариства, Козицького, і таких членів його Центрального Комітету як завідувач відділу мистецтв в Народнім Комісаріяті Освіти Микола Христовий.

З концертів, улаштованих в цьому сезоні ВУТОРМ'ом на найбільшу увагу заслугували: концерт нової української симфонічної музики — твори Лятошинського, Золотарьова, Козицького — та вечір пісень сучасних українських композиторів у виконанні дуже талановитої молодої співачки Оксани Колодуб. Ці обидва концерти мають справді епохальну вартість в історії нашої музики. Коли подумаємо, що рівночасно з тим, як у нас в Галичині багато років в програмах наших концертів бачимо все ті самі два-три прізвища наших серйозних композиторів, а зрештою програми переповнені менше вартними і маловартними дебютами — то рівночасно з тим дається на Україні цілі концерти, складені виключно з творів українських композиторів, творів великих, симфонічних і каперальних. — Це твори, що їх сміливо можемо показати цілому музичному світові.

Далі згадаю про Державне Концертне Бюро. Воно, як вже каже сама назва, веде виключно концертну роботу.

З солістів, запрошених ДКБ концертували в Харкові в цьому сезоні пяністи: Петрі, Задора, Сірота, Ітурбі і як скрипач Сіґеті, неґретянський співак Гасо, диріґенти Стідрі і Фрід і фортопянове тріо Рудницький—Добржинець—Динов. З інших концертів, які відбулися (в приватних імпрезах) згадаю концерт пяністів: Боровського, Ґінсбурга, Тарновського, співаків і співачок: Нежданової, Ліпковської, Яунзем, Радомського, Цесевича, Батурина й інш., квартету Глазунова,— і передовсім Шевченківський симфонічний концерт, улаштований державною оперою, де я мав приємність вперше виконати: премійовану першою нагородою на конкурсі Наркомосвіти симфонію Ревуцького та чотирьох-частинну сюїту Козицького для великого орхестру під назвою "Козак-Голота".

Крім того в програмі цього концерту були: Барвінського "Заповіт", Лисенка "Бють пороги" та пісні на слова Шевченка, співані прем'єрами опери: Литвиненко-Вольгемут, Сокіл, Голинським і Паторжинським.

Харків має також кілька сталих ансамблів, що також ведуть концертну роботу. Отже крім вищезгаданих: квартету ім. Леонтовича і мною заснованого фортопіянового тріо, є ще квартет ім. Вільйома та кількох вокальних ансамблів. В останніх часах повстала симфонічна орхестра (диріґент Розенштейн), яка популяризує легку симфонічну музику в робітничих клюбах. Крім нього є ціла низка духових орхестрових ансамблів.

З хорів, які самостійно концертують, згадаю хор Верховинця та знаменитий оперний хор (диріґує хормейстер опери Попов); крім того при всіх клюбах і професіональних союзах працюють хори — і то дуже інтенсивно, як це показав конкурс хорів. Немалу ролю в музичному житті Харкова відограють клюби, передовсім клюб літератури ім. Блакитного, Клюб Вчених та Діловий Клюб. Перший з них принайменше раз або двічі на тиждень улаштовує концерти, звичайно зі складною програмою. (Взагалі про "дім літератури ім. Блакитного" хотілось би сказати де-що більше. Може це зроблю іншим разом. Всетаки коротко: є це важливий осередок українських мистецьких, літературних і театральних кол Харкова.)

Закінчуючи цей побіжний огляд музичного життя в Харкові мушу затриматись ще над одним, чи не найважливішим чинником кожного музичного життя взагалі: це музичні школи. Їх є в Харкові три: Профшкола, музичний технікум, що дає передовсім освіту в напрямі віртуозно-виконавчім та врешті Вища Музична Школа — Музично - Драматичний Інститут. Наука в нім триває три роки. Студенти — що всі без виїмку зобовязані три рази на рік виступити на шкільних концертах — переходять крім теоретично-музичних ще цілий ряд загально-освітніх предметів, як: політична економія, наука марксізму, анатомія і т. д. і мусять з них здавати іспити. Після закінчення студій — програма випускного іспиту відповідає програмам західно-европейських академій — студент відбуває ще рік учительської практики в Інституті, і щойно після ще одного іспиту — що вже торкається тільки цеї практики — дістає диплом.

Це — в мініатюрі — картина музичного життя в Харкові в цьому сезоні. Є надія, що найближчий сезон посуне музичне життя не тільки Харкова, але й цілої Радянської України великим кроком вперед.

Антін Рудницький.

КУПУЙТЕ НОВІ НОТИ.

Провінціональний Виконавчий Комітет в Торонто видав збірник нових прекрасних концертових хорових пісень при акомпаняменті пяна п. н. "Русалки", які зібрав і аранжував т. Аркадій Волковинський. Всі пісні нові, яких нема ще в наших відділах. Прекрасна окладинка з гарним малюнком "Русалки". Кожний відділ повинен замовити не тільки один збірник, а кілька, бо це заощадить переписування на поодинокі голоси, а також це є довгі пісні. Мельодія цих пісень чарівна.

ЦІНА ЗБІРНИКА $1.50. Замовлення робіть скоро, бо збірників видано мале число.

Всякі замовлення засилайте на адресу:

Provincial Executive Committee, 300 Bathurst St., Toronto 2, Ont.

ПРАЩАЛЬНА ВЕЧІРКА.

Монтреал, Кве.

Заходом спільного комітету українських робітничих організацій в Монтреалі, устроєно 9. червня ц. р. спільний товариський вечерок з нагоди виїзду т. Я. Карвацького на Радянську Україну. Вечерок цей відбувся дуже гарно тому, що прибули всі найактивніші члени наших робітничих організацій, а також були представники робітничих організацій инших національностей.

В девятій годині вечером голова комітету т. Т. Бойчук відкрив вечерок, заявляючи, що т. Карвацький був одним з активних та загартованих членів наших організацій. Свої молоді літа т. Карвацький віддав для робітничої організації. Для організації він віддав своє здоровля, яке зараз підірване тому, що поза щоденною працею він весь свій час віддавав для розвитку наших робітничих організацій.

Вступаючи до організації, т. Карвацький не був ще так добре ознайомлений зі світовим робітничим рухом, як він зараз з ним ознайомлений, але, віддаючи себе всеціло для організації, він так щиро і завзято працював над собою, що в останніх часах був найкращим українським бесідником в Монтреалі.

За цим діточа мандолінова орхестра відограла "Інтернаціонал" та ще пару робітничих пісень, а відтак була спільна товариська вечеря. При кінці вечері т. Т. Бойчук заявив, що комітет отримав привітного листа для т. Карвацького від т. Яблонського зі Злучених Держав, дві телеґрамі від всіх центральних комітетів наших робітничих організацій з Вінніпеґу та телеґраму від редакційного персоналу нашої робітничої преси, а також від найактивніших передових вінніпеґських товаришів і товаришок.

Всі привітні телеґрами та листи товариші й товаришки привітали гучними та довготревалими оплесками. Хоч телеґрами були прислані до т. Карвацького, то все-ж таки підчас їх читання присутні були так сильно зворушені, що неодному текли сльози з радости. Після відчитання телеґрам промовляли представники від слідуючих організацій: від укр. відділу Комуністичної Партії Канади промовляв т. Ю. Вараниця, від відділу ТУРФДім т. Яворський, від Міського Центрального Комітету К.П.К. т. Голд, від відділу Жіночої Секції т-ка Черна, від укр. відділу Ліґи Комуністичної Молоді т. Рошко, від відділу Секції Молоді т. Плавуцький, від робітничих організацій з Лашін т. Себастиянович, від російських робітничих організацій т-ка Разенберґ, т. Мартенсон і т. Ревенко, як також промовляли й поодинокі товариші. Після скінчення промов т. Т. Бойчук від імени українських робітничих організацій в Монтреалі передав тов. Карвацькому в дарунок на памятку фонтанове перо, а від імени українського відділу Ліґи Комуністичної Молоді передав гарний олівець та щиро подякував за його активну працю в робітничих організаціях.

Опісля забрав слово т. Карвацький і сказав, що він в такім надзвичайнім настрою, що навіть не може говорити, бо отримавши такі дорогі телеґрами і виголошені палкі промови, він не всилі висказати свою подяку всім товаришам і товаришкам за їх так добре і щире відношення. Та все-ж таки т. Карвацький набрав сили й подякував всім товаришам і товаришкам за їх добре відношення, а з'окрема дякував за телеґрами, які, як він сказав, остануться в його памяті на ціле життя. "Мені приємно буде згадати ті часи, коли я належав до українських робітничих організацій, котрі ані на крихітку не зрадили інтересів робітничої кляси", сказав т. Карвацький. При кінці своєї промови взивав всіх товаришів і товаришок до активнішої праці в організації та до освідомлення самих себе.

Підчас промов бесідників була заряджена добровільна колекта й зібрано $13.51, з чого половину призначено на "Українські Робітничі Вісти", а половину на "Воркера", орґану Комуністичної Партії Канади.

На закінчення вечірки хор дорослих відспівав "Інтернаціонал" і присутні, попращавшись з т. Карвацьким, розійшлись домів. А деякі товариші й товаришки ще остались і солодко розмовляли аж до другої години ранку, коли в числі 34-ох осіб відвели т. Карвацького до пароплаву і там в останнє попращались з ним.

Міцного здоровля і щасливої дороги, наш незабутній дорогий Товаришу!

Ю. Вараниця.

МАЄМО СВОЮ ХАТУ.

Росдейл, Алта.

Дорогі Читачі! Читаючи нашу робітничу пресу, здибаємо дописи з ріжних місцевостей Канади, а про нашу місцевість ніхто ані пером не драпне. Воно виглядає мені, що ми цілком відрубані від світа. Тому я хочу познайомити всіх читачів з нашою місцевістю, щоб знали, що в нас робиться.

В нашій місцевости є тільки маленький відділ Р.З.Т., котрий з'організовано 1-го грудня 1926 року. Ми мучились страшенно по хатах, щоб відбути місячні збори, бо дому свого не мали, вирентувати також не було де і тому ми з освітньою роботою майже цілком стоїмо позаду, бо поступ неможливий, як нема де зійтися.

І оця тяганина зі зборами по хатах нам допекла за тих пару років, що ми на 3-го червня ц. р. на місячних зборах постановили зібрати всі наші сили і збудувати свій власний дім. Грошей вже було трохи зложених і зараз на зборах вибрано будівельний комітет, котрий пішов слідуючого дня і купив площу в Росдейл за суму $214.00. Куплено також будівельного матеріялу й товариші зачали будувати дім, величини 20 X 40 фітів, включаючи до цего і сцену.

Дім майже на укінченню знадвору, так що ми вже слідуючі збори відбудемо в своїм власнім домі, бо так було рішено на минулих зборах, щоби слідуючі збори відбулись 1-го липня в Укр. Роб. Домі в Росдейл. І хоч нас тепер мала горстка, бо багато наших членів виїхали на літо до інших місцевостей, але осінню вони всі повернуть до майнів і будуть дуже врадувані, коли побачать нову робітничу святиню.

Думаю, що вони й тепер будуть тішитися, коли перечитають оцей допис зі своєї місцевости про таку робітничу інституцію.

В цій місцевости знаходиться ще багато українських товаришів по праці, котрі не є членами нашої організації. То ми взиваємо всіх, котрі ще не є членами, щоб прийшли на найблищі збори і вписались в члени. Вступайте, товариші, в організаційні ряди, бо лиш в робітничій організації можна здобути знання, як видобутись з кігтів визискувачів. Читайте також робітничу пресу, бо робітнича ґазета — це вікно у вашій хаті, через котре ви можете бачити цілі простори світа. В ній побачите, як борються робітники по цілому світі з визискувачами за краще життя. Нас, робітників, є міліони, але горстка капіталістів робить з нами, що хоче тому, що ми неорганізовані, несвідомі, не вміємо обороняти наших інтересів. А цего можна навчитись, коли будемо читати робітничі ґазети.

До того треба також належати до організації. Поодинцем ми нічого не зробимо, бо наші клясові вороги, хоч не багато їх, зате добре організовані, мають за собою державну машину, й коли ми бажаємо собі та нашим дітям добра, то мусимо брати примір від панів-капіталістів і організуватись. Ось завдяки організації ми збудували робітничий дім. Тепер вже є де провадити культурно-освітню працю, тільки треба всім об'єднатися.

Член Р.З.Т.

ПОТРЕБУЮ 20 фунтів вовни. Хто має вовну на продаж, хай напише на нище наведену адресу й подасть ціну.

Т. К.
1133 Pritchard Ave.,
(79) Winnipeg, Man.

ПРИХОДІТЬ ДИВИТИСЯ НА ФІЛЬМУ "ТАРАС ШЕВЧЕНКО"!

В КЕМСЕК, САСК. — Фільма буде показана в "Одфеловс Гал" в суботу, 7. липня. Ціни тикетів: для дорослих 75 ц., а для дітей 25 ц. Початок точно в годині 8. вечером.

В КАНОРА, САСК. — Фільма буде показана в Роял Театрі: у вівторок, 10. липня обі частини, і в середу, 11. липня обі частини. Ціни тикетів: для дорослих 75 ц., а для дітей 25 ц. Початок точно в годині 7. вечером.

В ЙОРКТОН, САСК. — Фільма буде показана в Міській Салі: в четвер, 12. липня обі частини і в пятницю, 13. липня обі частини. Ціни тикетів: для дорослих 75 ц., а для дітей 25 ц. Початок точно в годині 7. вечером.

В САСКАТУН, САСК. — Фільма буде показана в Українськім Робітничім Домі: в понеділок і середу, 16. і 18. липня перша частина, а у вівторок і четвер, 17. і 19. липня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25. ц. Початок точно в годині 8.15 вечером.

В МУС ДЖО, САСК. — Фільма буде показана в Українськім Робітничім Домі: в пятницю, 20. липня перша частина, а в суботу, 21. липня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 35 ц., а для дітей 10 ц. Початок точно в годині 8.15 вечером.

В РІДЖАЙНА, САСК. — Фільма буде показана в Роз Театрі при розі вулиць Роз і Одинайцята евню в неділю, 22. липня. Початок вистави першої частини в годині 2.30 по полудні, а початок вистави другої частини в годині 8. вечером. Вступ за запрошенням.

В БРЕНДОН, МАН. — Фільма буде показана в бувшій Публичній Школі на семій вулиці Норт: в понеділок, 23. липня перша частина, а у вівторок, 24. липня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 35 ц., а для дітей 10 ц. Початок точно в годині 8.15 вечером.

В ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕЙРІ, МАН. — Фільма буде показана в Українськім Робітничім Домі: в середу, 25. липня перша частина, а в четвер, 26. липня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 35 ц., а для дітей 10 ц. Початок в годині 8.15 вечером.

ВІННІПЕҐ, МАН. — Фільма буде показана в Українськім Робітничім Домі: в пятницю, 27. липня перша частина, а в суботу, 28. липня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 35 ц., а для дітей 10 ц. Початок точно в годині 8.30 вечером.

ПРИХОДІТЬ ҐРОМАДНО!

ДЖЕК ЛОНДОН.

ЗУСТРІЧ

(Продовження.)

"Ми тільки хотіли-б довідатися, чи немає тут поблизу якої иншої оселі", сказав чоловік, оглядаючи неприбрану хату. "Ми гадали, що тут нікого нема".

"Це не моя хата", відповів Меснер. "Я оце сам знайшов її, може хвилин із п'ять, то ставайте тут та розташовуйтесь! Місця скільки хочете, до того-ж вам не треба розпалювати своєї грубки. У цій хаті ми всі розмістимося".

Зачувши його голос, жінка дуже пильно глянула на його.

"Роздягайся", сказав до неї чоловік. "Я розпряжу собак і внесу води, то чогось зготуємо".

Меснер виніс розмерзлу рибу на-двір і годував собак. Він доглянув, щоб вони наїлися та відгонив чужу запряжку. Поки він повернувся до хати, подорожний розвантажив санки й приніс води. Меснерів чайник кипів. Він засипав у його кави, підлив з півшклянки холодної води, щоб сів фус, і прибрав чайника з печи. Розігрів ще трохи кисленьких коржиків і приставив до вогню каструлю з хвасолею, звареною на-передодні. За ранок в санках вона вся змерзлася в груду.

Тоді Меснер прибрав своє начиння з печи, щоб дати місце подорожнім варити і, розклавши обід на скриньці, сам сів на свій клунок з постелею. Снідавши, він балакав з чоловіком про дорогу й про собак, а той стояв над грубкою та оббирав лід із своїх вусів. У хаті було дві лавки. На одну з їх кинув подорожний свого клунка з постелею.

"Ми спатимем тут", сказав він, "коли ви не обрали цього місця для себе. Ви-ж перші прийшли й вам вибирати".

"Мені зовсім однаково", відказав Меснер, "і одна лавка добра і друга не краща".

Він розклав свою постелю на другій лавці, а сам сів скраю. Той другий чоловік засунув собі під ковдру замісць подушки у голови подорожню медичну скриньку.

"Ви — лікар?" спитав Меснер.

"Так", відказав подорожний, "але, будьте певні, що до Клондайку я не за практикою приїхав".

Жінка поралася коло печи, а чоловік, помагаючи їй, кришив сало та підкидав дров.

У хаті було темненько, світло добувалося лиш у маленьке віконце, заліплене намащеним пописаним папером. Отже Джан Меснер не міг роздивитися жіночого обличчя. Та це його не обходило. Здавалось, він нею не цікавився. Але-ж вона все поглядала у темний закуток, де він сидів.

"О, яке прекрасне оце життя!" у захваті промовив лікар, покинувши точити ніж об піч. "Люблю в йому боротьбу, працю власних рук, примітивність цього життя, його реальність".

"Температура й справді реальна", засміявся Меснер.

"А ви знаєте, який дійсно мороз сьогодня?" запитався лікар.

Меснер похитав головою.

"Ну, то я вам скажу: сімдесять чотири нижче нуля. Так на спиртовому термометрі, що в нас на санках".

"Це значить — сто шість нижче від точки замерзання. Занадто холодно для дороги, правда?"

"Це справжнє самогубство", мовив доктор. "Людина раз-у-раз надсаджується, дихає глибоко, набираючи на всі груди чистого морозу. І от легені застужено, вершки тканини відморожено. Тоді починається сухий рвучкий кашель, що викидає клапті змертвілої тканини, а саме серед літа — людина вмирає від запалення легенів. Ще й дивується, де воно взялось. Я залишусь у цій хаті що-найменше на тиждень, поки мороз не стане принаймні на п'ятьдесять степенів".

"Чуєш, Тесс", мовив він далі, "як ти гадаєш, чи не досить вже нашій каві кипіти?"

Зачувши жіноче ім'я, Джан Меснер стрепенувся. Він швидко кинув на неї оком, і на обличчі в його майнула тінь якогось давно похованого смутку, але він враз заспокоївся і тієї-ж хвилини згадку було усунуто зусиллям волі. Лице Меснерові зробилось таке саме спокійне, як і було; хоч його тепер дратувало мале світло в хаті, що ховало від його обличчя тої жінки.

Зразу автоматичним рухом жінка поставила кав'ярника назад. За одним заходом глянула на Меснера. Але той вже був спокійний. Вона побачила лиш сторонню людину, що сиділа край лави та байдужо розглядала переди своїх мокасинів. Проте, коли вона знов почала поратися, він глянув на неї удруге; жінка, раптом озирнувшись, піймала цей погляд. Меснер перевів очі на лікаря, ледве примітною усмішкою відповівши на її спритну вигадку.

Вона вийняла свічку з скрині й засвітила її. Раз глянути на її освітлене обличчя було доволі Меснерові. В цій малій хаті досить їй було переступити кілька кроків, щоб опинитися коло його. Вона наставила свічку проти його обличчя й стала, широко розкривши очі з переляку, бо пізнала його. Він спокійно до неї всміхнувся.

"Чого ти шукаєш, Тесс?" спитав лікар.

"Шпильок", відказала вона відхилившись та й заходилася нишпорити у клунку на лаві.

(Далі буде.)

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забудьте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпеґу і друкує приступні для молоді статті, вірші, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фармерської молоді.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати!

На цілий рік передплата виносить тільки 50 центів.

Поодиноке число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу:

THE YOUTH'S WORLD
Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.